

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1CoCsp/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8422201106
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8422201106.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jany Jančíkovej v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B. XXX, za účasti osobitného subjektu Združenia Brániť sa opláť - BSO, so sídlom Potočná 37, 080 06 Prešov, IČO: 42379083, zastúpenému: Mgr. Ondrej Barna, advokátom, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, IČO: 52824837, o zaplatenie 7.738,56 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. KK-8Csp/66/2022-141 zo dňa 7.6.2023 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

Mení rozsudok vo výroku o trovách prvoinštančného konania vo vzťahu medzi žalobcom a osobitným subjektom tak, že osobitný subjekt voči žalobcovi nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

Žalovaný a osobitný subjekt majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 7.738,56 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal a osobitnému subjektu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným 15.3.2018 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Jej predmetom boli peňažné prostriedky vo výške 6.000,- eur. Ročná úroková sadzba bola stranami dohodnutá na úrovni 9,4 %. Dlh sa žalovaný zaviazal splatiť 95 mesačnými splátkami vo výške 94,76 eur. Prvá splátka bola splatná 20.4.2018, posledná 20.2.2026. Celkové náklady žalovaného v postavení spotrebiteľa predstavovali sumu vo výške 2.660,50 eur. RPMN v zmluve bola dojednaná na úrovni 12,74 %. Žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru k 16.9.2019. O tom bol žalovaný informovaný listom z toho istého dňa. Ten si žalovaný prevzal 20.9.2019. Výzvu na zaplatenie dlžných splátok, resp. upozornenie na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a jej doručenie do sféry vplyvu žalovaného, žalobca netvrdil ani nepreukázal. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaný mal žalobcovi zaplatiť istinu vo výške 6.000,- eur. Na dlh zaplatil 546,74 eur. Dlh vo výške žalovanej sumy nezaplatil.

3. Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Žalobca v prejednávanej spore ani netvrdil, že by sa pôvodný veriteľ so žalovaným dohodol na svojom práve žiadať v prípade omeškania jednorazové splatenie pohľadávky tak ako to predpokladá ust. §565 OZ. Avšak, aj keby sa zmluvné strany dohodli na tejto možnosti veriteľa uplatniť právo podľa ust. §565 OZ, právny predchodca žalobcu v postavení veriteľa si ho uplatnil spôsobom odporujúcim kogentnému ustanoveniu §53 ods. 9 OZ. Vyhlásenie predčasnej splatnosti zo 16.9.2019 je tak právnym úkonom neplatným, keďže je v rozpore so zákonom.

4. Žalobca nepreukázal ani splnenie povinnosti pôvodného veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného úver spláčať tak ako mu táto povinnosť vyplýva z ust. §7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca na preukázanie splnenia povinnosti podľa ust. §7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nenavrhol žiaden dôkaz ani skutkové tvrdenie.

5. Schopnosť spotrebiteľa spláčať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, v ktorej v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení spláčať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama osebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

6. Žalobca ani netvrdil, že by veriteľ posúdil schopnosť žalovaného spláčať spotrebiteľský úver. Žalobca už v žalobe neúplne opísal rozhodujúcu skutočnosť týkajúcu sa posúdenia schopnosti žalovaného spláčať úver s odbornou starostlivosťou. Na preukázanie splnenia esenciálnej zákonnej povinnosti neuplatnil žiaden prostriedok procesného útoku. Tvrdenia žalobcu o splnení povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v žalobe absentovali. Bolo jeho procesnou povinnosťou skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy vo vzťahu k uvedenej zákonnej povinnosti podrobnejšie rozviesť. Túto procesnú povinnosť však nespĺnil, keď pri opísaní rozhodujúcich skutočností len odkázal na predložené listinné dôkazy, ktoré boli súčasťou miestami neprehľadnej prílohy. Veriteľ nespĺnil povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovaného v právnom postavení spotrebiteľa spláčať spotrebiteľský úver, keď túto zákonnú povinnosť vôbec nespĺnil.

7. Pôvodný veriteľ pohľadávky nespĺnil povinnosť podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (ust. §11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobca nepreukázal doručenie výzvy na zaplatenie dlžných splátok splatnosti úveru do dispozičnej sféry žalovaného tak ako mu to ukladá ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Veriteľ pohľadávky si tak právo na jednorazové splatenie dlhu uplatnil spôsobom odporujúcim uvedeným zákonným ustanoveniam. Vyhlásenie predčasnej splatnosti je tak právnym úkonom neplatným, keďže je v rozpore so zákonom. Režim splatnosti jednotlivých splátok tak pokračuje do splatnosti poslednej splátky (20.2.2026). Pôvodný veriteľ však so žalobcom v právnom postavení postupníka uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávky nepochybne pred splatnosťou poslednej splátky. V danom prípade veriteľ pohľadávky porušil ustanovenie §17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky. Túto zmluvu je tak potrebné kvalifikovať ako právny úkon neplatný. Dôsledkom toho je, že žalobca v právnom postavení postupníka pohľadávky voči žalovanému nie je aktívne vecne legitimovaný. Preto súd žalobu zamietol.

8. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný. Žiadne trovy konania mu však nevznikli a nevyplývajú ani z obsahu spisu. Preto mu súd právo na ich náhradu nepriznal. Plne úspešný bol tiež osobitný subjekt, ktorému súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Odvolanie podal z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

11. Namietal, že prílohou podanej žaloby zo dňa 2.6.2022 bola výzva zo dňa 31.7.2019, na základe ktorej právny predchodca Všeobecná úverová banka, a. s. vyzval žalovaného v súlade s § 53 ods. 9 OZ na úhradu omeškaných splátok vo výške 313,12 eur a zároveň žalovaného upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Nakoľko žalobca preukázal doručenie predmetnej Výzvy a zároveň bolo v konaní preukázané, že právny predchodca si so žalovaným dohodli v Zmluve pre prípad nesplácania predmetného úveru oprávnenie právneho predchodcu vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, nemožno sa v žiadnom ohľade stotožniť s právnym záverom súdu ani jeho odôvodnením, že „aj keby sa zmluvné strany dohodli na tejto možnosti veriteľa uplatniť právo podľa ust. §565 OZ, právny predchodca žalobcu v postavení veriteľa si ho uplatnil spôsobom odporujúcim kogentnému ustanoveniu §53 ods. 9 OZ. Táto skutočnosť je zrejماً z vyššie uvedeného vykonaného dokazovania.“ Nakoľko zo strany žalovaného nedošlo v zmysle Výzvy k úhrade omeškanej sumy, podaním zo dňa 16.9.2019 vyhlásil právny predchodca mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný si túto zásielku prevzal dňa 20.9.2019. Preto došlo k dodržaniu postupu podľa § 53 ods. 9 OZ.

12. Žalobca nesúhlasí s odôvodnením súdu, ktorý zamietol žalobu pre údajné neskúmanie bonity postupom. Skúmanie bonity spotrebiteľa je bezpochyby otázkou skutkovou. Veriteľ nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa. Okrem toho skúmanie bonity je otázkou odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum - nie následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Okresný súd vôbec nezohľadnil v konaní riadne prezentovaný a predložený dôkaz - Výpis zo Spoločného bankového registra a zároveň dopytom do sociálnej poisťovne (dáta dopytu zo dňa 15.3.2018) ohľadom skúmania bonity žalovaného. Predmetný dopyt do úverového registra, ktorý bol súdu predložený, zároveň prehľadne opisuje stav otvorených úverov, resp. prehľad aktuálnych splátkových operácií žalovaného. Preto neobstojí odôvodnenie konajúceho súdu, že by žalobca neskúmal bonitu žalovaného. Postupca overil úveryschopnosť žalovaného prostredníctvom verejne dostupných registrov, čo žalobca preukázal aj výpisom z úverového registra ohľadom lustrácie žalovaného.

13. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným z vyššie uvedených spôsobov podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihliadnutím na údaje z príslušnej databázy alebo registra) spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (tak ako v prejednávanej príhode), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou) podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, nakoľko zákonodarca v právnej norme uviedol slovo „alebo“. Ide o výrokovú spojku (disjunkciu), ktorá v právnej logike predstavuje vylučovací vzťah dvoch hypotéz.

14. V tomto konkrétnom prípade predložil právny zástupca žalobcu dopyt do úverového registra a uviedol, že bonita bola skúmaná, pričom zároveň prílohou žaloby bola žiadosť o úver kde boli uvedené rodinné pomery a príjmy žalovaného. Na základe predloženého skúmania bonity právnym predchodcom je preukázané, že právny predchodca žalobcu overoval bonitu žalovaného podľa pravidiel platných k 15.3.2018. Postupca postupoval v prísnom súlade s uvedeným ustanovením a od žalovaného si na tento účel podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ vyžiadal presné údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver - ktoré mu žalovaný poskytol a ktoré si overil dopytom - lustráciou prostredníctvom sociálnej poisťovne, ako aj dopytom do spoločného úverového registra. Aj táto skutočnosť preukazuje, že postupca nekonal v rozpore s príslušnými ust. ZoSÚ a už vôbec nemožno hovoriť o tom, že by nekonal s odbornou starostlivosťou. Pôvodný veriteľ disponoval pred poskytnutím úveru dostatočnými a

overenými informáciami, na základe ktorých bol schopný získať objektívny obraz o žalovaného finančnej situácii a jeho schopnosti predmetný úver splácať.

15. Súd v rozpore s ust. § 255 ods. 1 CSP priznal Združeniu Brániť sa oplatiť - BSO voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Civilný sporový poriadok jednoznačne vymedzuje, že súd prizná nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci len stranám sporu. Zároveň ustanovenie § 60 CSP vymedzuje, že stranami sporu sú žalobca a žalovaný. Združenie nebolo v súdenom prípade stranou sporu a preto v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko tento súd prizná len strane sporu (t. j. žalovanému a žalobcovi) a teda súd nebol oprávnený priznať takémuto subjektu (odlišnému od strán sporu) nárok na náhradu trov konania. Trovy konania môžu vzniknúť aj iným subjektom než stranám konania, keď sa uplatní § 252 CSP, v zmysle ktorého každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú. Nárok na náhradu vzniknutých trov je však možné priznať subjektom odlišným od strán len v súvislosti s dokazovaním (§ 258 a § 259 CSP). Zároveň aj ust. § 258 upravuje, komu inému môže súd priznať náhradu účelne vynaložených výdavkov, pričom osobitný subjekt tu radený nie je. Podľa základných princípov CSP sú definované jednotlivé práva strany sporu, z ich obsahu žiadnym ani rozširujúcim výkladom nemožno dospieť k záveru, že osobitný subjekt má právo na náhradu trov konania.

16. Žalovaný ani osobitný subjekt sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

17. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalobcu čo do veci samej nie je dôvodné.

18. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, t. j. ku dňu 15.3.2018 (ďalej len „ZoSÚ“), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

19. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

20. Podľa § 11 ods. 2 veta prvá ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

21. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu (18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

22. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

23. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalobcu, to, či súd prvej inštancie zachoval správny procesný postup, na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

24. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ žalobcom zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje.

25. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že žalobca, resp. jeho právny predchodca nepostupoval dôsledne podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

26. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 15.3.2018 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

27. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C - 449/13 vyplýva, že veriteľ musí v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu o úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

28. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie Súdneho dvora i ďalšie nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo (čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, rozsudok Súdneho dvora z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais C-565/12) a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t. j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

29. Na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu, a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch (ods. 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS).

30. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od žalovaného ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov

mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

31. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd zastáva názor, že príjem aj rodinný stav klienta môžu byť vyhovujúce, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie jeho schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z dikcie zákona: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa.

32. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk v kontexte s dôkazmi, ktoré súdu prvej inštancie predložil žalobca, je možné konštatovať, že právny predchodca žalobcu sa pri poskytovaní úveru žalovanému, posudzujúc jeho úverovú schopnosť, uspokojil len, ako sám uviedol, s overením príjmu a zamestnania dopytom do Sociálnej poisťovne a zistením splátok iných úverov dopytom do úverového registra. Právny predchodca žalobcu mal pritom, ako zo zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, pri posúdení schopnosti dlžníka splácať úver konať s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd má za to, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. Nie odbornou je aj vtedy, ak je povrchná, ak je jej zmyslom expanzia kvantity bez zohľadnenia kvality, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Aj keď totiž zákon ukladá spotrebiteľom povinnosť poskytnúť údaje umožňujúce posúdiť veriteľovi jeho schopnosť splácať úver, nezbavuje to veriteľa jeho povinnosti údaje získané od spotrebiteľa v rámci možností preveriť a následne profesionálne vyhodnotiť. Veriteľ musí náležite zisťovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver a požadovať doklady k jeho tvrdeniam. Veriteľ by mal úverovú bonitu dlžníka aktívne zisťovať a preverovať.

33. Právny predchodca žalobca ako veriteľ porušil svoje povinnosti overiť úverovú schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa, keďže mu poskytol úver bez overenia údajov o jeho ekonomickej situácii, uspokojil sa len s overením príjmu na základe dopytu Sociálnej poisťovne a platobnej histórie dopytom do úverového registra, avšak bez akéhokoľvek ďalšieho preverenia a aktívneho zisťovania jeho bonity so skúmaním jeho výdavkoch (na zabezpečenie ubytovania, stravy, dopravy, atď.), rodinného stavu, počtu vyživovacích povinností a pod.. Dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci

rozpočet, tak stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. K posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver pristúpil právny predchodca žalobca len formálne, nevytvoril si reálny obraz o celkovej majetkovej situácii žalovaného a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (právny predchodca žalobcu) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Podľa dôvodovej správy k citovanému ustanoveniu, by toto ustanovenie malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požíčavania na strane spotrebiteľov.

34. V predmetnom spore nedošlo k platnému a účinnému zosplateniu úveru právnym predchodcom žalobcu (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z.), a teda ako správne konštatoval súd prvej inštancie z tohto dôvodu ani k platnému postúpeniu pohľadávky vyplývajúceho z úveru zo Všeobecnej úverovej banky, a.s. na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 pre rozpor s ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, teda k 15.3.2018), s poukazom na čo bolo potrebné dospieť k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore. Zákoné ustanovenie § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. totiž sankcionuje porušenie zisťovania bonity klienta s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 ZoSÚ) vo vzťahu k veriteľovi stratou jeho oprávnenia požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, teda vyhlásiť tzv. okamžité zosplatenie úveru. Právny predchodca žalobcu nevykonal dôsledné skúmanie príjmov a výdavkov žalovaného (ich štruktúru) ako dlžníka a neoveril si teda jeho bonitu (schopnosť splácať spotrebiteľský úver) dostatočným a odborným spôsobom, pretože sa spoľahol na údaje bankového registra a na nepreukázaný príjem žalovaného, ktorý v tomto konaní žalobca nevedel preukázať rovnako ako ďalšie zisťovanie pomerov žalovaného. Preto právny predchodca žalobcu nemohol pristúpiť k okamžitej splatnosti tohto úveru, postúpiť na základe predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky úver žalobcovi a žalobca takto nie je vo veci aktívne legitimovaný. Je zrejmé, že samotná táto okolnosť stačí na zamietnutie tejto žaloby, nakoľko táto bola podaná neoprávnenou osobou, t. j. aktívne vecne nelegitimovaným subjektom.

35. Súd je vždy povinný ex offo poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. K posudzovaniu bonity odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18, podľa ktorého článku 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23.4.2008 sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

36. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. Za týchto okolností súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu zamietol. Nemožno však súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie pokiaľ ide o trovy konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, pretože v danom štádiu konania nie je úlohou súdu skúmať, či trovy konania stranám vznikli, ale len rozhodnúť o tom, či vznikol nárok na náhradu trov po zvážení všetkých zásad, ktoré trovy konania upravujú v zmysle § 255 a nasl. CSP. So zreteľom na to, že zo strany žalovaného odvolanie podané nebolo a súčasne aplikujú zásadu zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius) za situácie, keď žalovaný odvolanie

nepodal, neostávalo odvolaciemu súdu iné ako výrok o trovách prvoinštančného konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným potvrdiť. Odvolací súd preto postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok vo veci samej vrátane výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako vecne správny potvrdil.

38. Podľa § 95 ods. 1 CSP, na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

39. Pokiaľ ide o postavenie Združenia Brániť sa oplatiť - BSO ako osobitného subjektu, jeho legitimita v konaní je daná, keď uznesením č. k. 8Csp/66/2022-81 zo dňa 23.11.2022 okresný súd pribral Združenie do konania. Okresný súd v uznesení konštatoval splnenie podmienky podľa § 95 ods. 1 CSP, že predpokladom príbratia osobitného subjektu do konania je súhlas strany, na ochranu práv ktorej má osobitný subjekt vystupovať, pretože žalovaný s príbratím osobitného subjektu súhlasil.

40. Osobitnému subjektu môžu rovnako v konaní vznikáť výdavky súvisiace s bránením a uplatňovaním práv osôb, na ktorých strane vystupuje a hoci právo na ich náhradu v CSP explicitne upravené nie je, možno tieto výdavky považovať za trovy konania v zmysle § 251 CSP za podmienky, že boli preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené, pretože ide o výdavky vynaložené v prospech strany pri dosiahnutí konkrétneho cieľa - úspešne uplatňovať alebo brániť práva tej-ktorej strany v konaní. Postavenie osobitného subjektu možno pripodobniť postaveniu svedka, znalca, resp. inej osoby, ktorej vznikli výdavky pri dokazovaní (§ 258, 259 CSP). Napriek tomu, že osobitný subjekt nie je stranou podľa ust. § 60 CSP, pričom CSP v rámci ustanovení o náhrade trov konania (§ 255 a nasl.) označuje za oprávnený subjekt stranu v konaní, tak v kontexte vyššie uvedenej logiky je potrebné za aplikácie výkladového princípu podľa čl. 4 CSP použitím analógie ustáliť, že aj osobitný subjekt má právo na náhradu účelne vynaložených hotových, preukázaných a uplatnených výdavkov. Niet dôvodu, pre ktorý by Združenie zamerané svojim účelom na ochranu práv spotrebiteľa, ktoré v tomto spore vystupuje ako osobitný subjekt nemal mať právo na náhradu trov konania, a to jeho výdavkov, ktoré vynaložil v príčinnej súvislosti s dosiahnutím cieľa - úspešne uplatňovať alebo brániť práva tej strany v konaní, na ochranu práv ktorej osobitný subjekt vystupuje, ak boli súčasne vynaložené účelne. Odvolacia námietka, že osobitný subjekt nie je stranou vo vzťahu k jeho nároku na náhradu účelne vynaložených výdavkov v konaní preto neobstojí.

41. Odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom rozhodovacej činnosti je otázka samotného nároku na náhradu trov konania, pričom dospel k záveru, že osobitnému subjektu môžu náklady v konaní reálne vzniknúť, a teda má nárok na ich náhradu.

42. Odvolací súd ale dáva do pozornosti, že ust. § 95 CSP pri osobitnom subjekte predpokladá, že ide o orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd alebo je ním právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Zákonodarca touto úpravou úzko špecifikoval, kto môže byť osobitným subjektom, pričom ho obmedzil len na okruh určitých odborných profesií, napr. ako orgán verejnej správy, ktorým môže byť Komisar pre deti a komisár pre osoby so zdravotným postihnutím v zmysle zák. č. 176/2015 Z. z. alebo Slovenské národné stredisko pre ľudské práva v zmysle zákona č. 308/1993 Z. z., prípadne právnické osoby založené alebo zriadené na ochranu spotrebiteľa podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Ide o subjekty, ktoré sa prihlásili k určitej odbornosti, a preto sa považujú za osoby schopné konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.

43. V posudzovanej veci je osobitným subjektom v zmysle § 95 CSP Združenie Brániť sa oplatiť - BSO s predmetom činnosti spočívajúcej v poskytovaní ochrany podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Samotný zákon výslovne zadáva požiadavku konkrétne určiteľnej odbornosti, pričom v tomto prípade ide o subjekt, u ktorého je jeho činnosť podmienená zameraním na poskytovanie právnej ochrany spotrebiteľovi. Keďže Združenie je právnickou osobou s činnosťou zameranou na poskytovanie právnej ochrany podľa osobitného predpisu, čo je elementárnou podmienkou toho, aby sa mohol stať osobitným subjektom podľa § 95 CSP, tak nemajú právo na odmenu za svoju činnosť v konaní a podľa odvolacieho súdu (viď aj Veľký komentár Civilný sporový poriadok, Nakladateľství C.H. Beck, Praha 2016, doc. M. Števec a kolektív, str. 353), nie je prípustné ani zastúpenie osobitného subjektu

zástupcom. Osobitný subjekt má byť schopný konať samostatne v prospech strany v oblasti, v ktorej sa k odbornosti prihlásil. Inak povedané, osobitný subjekt má nárok na náhradu trov konania, ktoré predstavujú uplatnené, preukázané a účelne vynaložené výdavky, nie však na náhradu trov právneho zastúpenia.

44. Osobitný subjekt si však v konaní uplatnil len trovy konania v súvislosti s jeho právnym zastúpením, teda trovy právneho zastúpenia. Ak ale zastúpenie osobitného subjektu nie je prípustné, potom osobitnému subjektu neprináleží ani náhrada účelne vynaložených výdavkov jeho zástupcu. Keďže osobitný subjekt si náhradu výdavkov, ktoré by v súvislosti s konaním vynaložil neuplatnil, a to ani v lehote do 10 dní od vyhlásenie rozsudku súdu prvej inštancie (analogicky ust. § 258 ods. 3 CSP), a tieto zo spisu nevyplývajú a nemožno medzi ne zahrnúť ani cestovné právneho zástupcu osobitného subjektu, keďže nejde o výdavky osobitného subjektu, ale o výdavky jeho zástupcu, odvolací súd výrok rozsudku o trovách prvoinštančného konania medzi žalobcom a osobitným subjektom podľa § 388 CSP zmenil tak, že osobitný subjekt nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi.

45. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému, a teda aj osobitnému subjektu vznikol v zmysle vyššie uvedených zásad nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP, o ktorom nároku v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti, že prípadné výdavky v súvislosti s týmto odvolacím konaním je osobitný subjekt povinný uplatniť najneskôr do 10 dní od doručenia tohto rozsudku odvolacieho súdu (analogicky ust. § 258 ods. 3 CSP).

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).